Kâfir neden Allah düşmanı olur?

Ali Karakaş: “Kâfir neden Allah düşmanı olur?”

İLGİNÇ BİR SORU

Bu gerçekten ilginç bir sorudur. Kâfirin Allah düşmanı olup, Müslüman’ın Allah dostu olması nedendir? Allah’ın hidayetindendir denebilir. Doğrudur bu.

Ancak, Allah’ın hidayetinin de bir hikmeti olmalı; değil mi?

İşin hidayet boyutu Allah’ın takdiridir. Onu tartışacak değiliz. Ancak biz kullara düşen boyutuyla, kâfir neden Allah düşmanı olur ve Allah inancını kucağında bulan Müslüman’ın bu büyük nimete karşı ne gibi sorumlulukları vardır? Birlikte tartışalım.

Öncelikle ifade edelim ki, Allah inancını kucağında bulmanın Müslüman’a verdiği dayanılmaz sorumluluklar vardır. Çünkü kâfir, son Peygamber Hazret-i Muhammed’in (asm) çağrısına Müslüman’ın aynasında muhatap oluyor. Ayna kirli ve kırık olursa, bu İlâhî çağrı kâfire sağlıklı ulaşmıyor. Bu Müslüman’ın sırtındaki bir vebaldir.

ALLAH, KÂFİRE DÜŞMAN OLMAMIŞTIR

Öte yandan Allah yaratmada ve nimetlendirmede Müslüman’ı kayırmamıştır, kâfiri ayırmamıştır. Müslüman’a verdiği nimetlerin aynını, belki daha fazlasını kâfire de vermiştir. Müslüman’a sağladığı aynı imkânları kâfire de sağlamıştır. Sağlık, sıhhat, mutluluk, zindelik, gençlik, refah, kazanç, zenginlik ve doğuştan verilen imtiyazlar gibi Müslüman’ın içinde yüzdüğü nimetler, bakıyoruz ki, kâfiri de içerisinde yüzdürüyor. Müslüman’ın şükredecek çok şeyi varsa, bakıyoruz, kâfirin şükredecek daha çok şeyi vardır.

Allah, kâfiri eksik yaratmamıştır, engelli ve kusurlu yaratmamıştır, aç bırakmamıştır, susuz bırakmamıştır, temel ihtiyaçlarını görmezden gelmemiştir, onurunu incitmemiştir, parasız, pulsuz, çulsuz bırakmamıştır. Allah kâfiri dışlamamıştır, ötelememiştir, kulluğundan atmamıştır, kâfire düşmanlık yapmamıştır. Bir halk deyimiyle, tavuğuna “kış…” dememiştir.

MÜSLÜMANIN SORUMLULUĞU

Bu sorunun bir sebebi Müslüman'ın temsil zaafı olabilir mi? Yani Müslüman'ın Allah inancını ahlâkına ve ilişkilerine yansıtmaması kâfirin Allah inancını doğru tanımasını engelliyor olabilir mi?

Bediüzzaman Hazretleri diyor ki: "Eğer biz ahlâk-ı İslâmiyenin ve hakaik-ı imaniyenin kemalâtını ef'alimizle izhar etsek, sair dinlerin tâbileri elbette cemaatlerle İslâmiyet'e girecekler, belki küre-i arzın bazı kıt'aları ve devletleri de İslâmiyet'e dehalet edecekler."1

Bu şartlı cümleyi mefhum-u muhalifiyle okuyacak olursak, "sair dinlerin tâbileri cemaatlerle İslâmiyet'e girmemişlerse, küre-i arzın kıt'aları ve devletleri İslâmiyet'e dehalet etmemişlerse, burada sorumluluk, Müslüman'ın "ahlâk-ı İslâmiyenin ve hakaik-ı imaniyenin kemalâtını ef'aliyle izhar etmemesinde" oluyor.

Öte yandan, bir kişinin senin elinle imana gelmesi sahralar dolusu kırmızı koyuna/dünya malına bedel olduğu meselesini bir kez de tersinden okuyalım: Senin elinle bunca kıt'anın ve bunca devletin İslâm'dan uzaklaşması ve imana ulaşamaması, barış dini olan İslâm'ı senin elinle bir korku ve şiddet dini görmesi korkunç bir sorumluluk değil mi?

Bunlar ağır vebaldirler. Bu ağır veballer –maazallah- mahşerde Müslüman'ın başını bir hayli ağrıtacağa benziyor.

Demek, Müslüman'ın Allah inancını kucağında bulması ona cebinde keklik sunmuyor, onu sorumluluktan kurtarmıyor; bilâkis ona yeni sorumluluklar yüklüyor!

KÂFİRİN SORUMLULUĞU

Müslüman'ın sorumsuzluğu hiç şüphesiz kâfirin sorumluluğunu ortadan kaldırmıyor. Allah kâfire akıl, fikir, iz'an, vicdan, kalp ve hür irade vermiş midir? Vermiştir. O halde kâfir bu kâinatın Hâlık'ı olan Allah'ı aklıyla bulmaktan sorumludur.

Allah'ı aklıyla buluyor. Çünkü akıl bunca kâinatı başka hiçbir güce ve kudrete teslim etmiyor.

Fakat kâfir aklın bu salim bilgisine kanaat etmiyor ve sağlıklı bir imana ulaşmadan cerbezeye sapıyor: Dünyadaki adaletsizlikleri ve zulümleri gördükçe bunun sorumluluğunu Allah'a yüklüyor. Dünyadaki güzellikleri gördükçe, bunu kendinden biliyor ve Allah'ı unutuyor. Ölümü korkunç bir yokluk zannediyor. Yok oluş düşüncesi gözünü karartıyor. Cehennemi hukuksuz bir öç alma olarak görüyor.

Bediüzzaman diyor ki: "Dönmemek üzere zevâle mahkûm olan bir seyirci, zevâlin

tasavvuruyla muhabbeti adâvete döner. Hayreti istihfafa, hürmeti tahkire meyleder. Çünkü, hodgâm insan, bilmediği şeye düşman olduğu gibi, yetişmediği şeye de zıddır. Halbuki, nihayetsiz bir muhabbet, hadsiz bir şevk ve istihsan ile mukabeleye lâyık olan bir cemâle karşı zımnen bir adâvet ve kin ve inkâr ile mukabele eder. İşte, kâfir, Allah'ın düşmanı olduğunun sırrı bundan anlaşılıyor."2

Dipnotlar:

1-Eski Said Dönemi Eserleri, s. 328.

2- Sözler, Onuncu Söz, s. 89.